

§ 15.

Om der end ere Personer, som paa Grund af Familieforhold ere pligtige til at forsørge eller understøtte den, der udenfor sit Forsørgelses hjem bliver trængende til offentlig Understøttelse, kan dog det Fattigdistrikt, der foreløbig maa komme ham til Hjælp, med Hensyn til hans Modtagelse og Erstatning for de anvendte Bekostninger, holde sig til det forsørgelsespligtige Fattigdistrikt, hvilket derefter vil have at søge Regres hos Vedkommende.

§ 16.

Den Godtgjørelse, som kan fordres for de af et Fattigdistrikt paa andetsteds hjemmehørende Personer anvendte Forpleiningskostninger, maa, Sygdomstilfælde undtagne, ikke beregnes høiere end 48 f. om Ugen. Naar det er en Familie, der understøttes, kan dette Beløb dog kun fordres for Hovedpersonen, hvorimod der for ethvert af de flere til samme hørende Individuer i det Høieste maa beregnes 24 f. ugentlig.

§ 17.

Den Understøttelse, der hidtil har været Noget ydet af Amtsfattigkassen, skal ikke tillægges den Virkning til at afbryde Forsørgelsesrettens Erhvervelse, som Fattigunderstøttelse ellers i Medfør af § 1 medfører, men Spørgsmaalet om de Paagældendes Forsørgelsessted vil, uden Hensyn til samme, være at afgjøre efter de iøvrigt i § 1 og følgende Paragrapher givne Regler.

M o t i v e r n e til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

I Loven af 22de Marts 1855 § 14 angaaende Fattigvæsenet paa Færøerne er det bestemt, at, hvis der skulde opstaae Uenighed om, i hvilket Distrikt en Fattig bør nyde den Understøttelse, hvortil han er trængende, da afgjøres dette paa den Maade, at Sagen indsendes til Amtmanden, som, efter at have indhentet de Oplysninger, han finder nødvendige, forelægger den for Lagthinget til Afgjørelse; dog at det staaer Vedkommende, som

finde sig misfornøiede med Lagthingets Beslutning, frit at henvende sig til Indenrigsministeriet, som da endelig afgjør Sagen. Det var i Motiverne til denne Paragraph bemærket, at Amtmanden over Færøerne i det Udcast, han havde udarbejdet og indsendt til Ministeriet, tildeels havde optaget de efter den danske Lovgivning gjældende Regler om Hjemstedsret, hvad Fattigforsørgelsen angaaer, men at dette maatte ansees for saa meget mindre nødvendigt, som fast Understøttelse efter Amtets Forslag skulde ydes Trængende overalt paa Derne, uden Hensyn til, hvor de havde Hjemsted. Forsaavidt derhos Landfogden og Sorensskriveren havde formeent, at de i Danmark forefrevne Regler om Betingelserne for Erhvervelse af Forsørgelsesret eller i alt Fald de i Forordningen af 8de Januar 1834 §§ 6 og 7 for Island forefrevne Bestemmelser ligefrem burde optages i Lovudkastet, da der ikke i de færreste Forhold var nogen Grund til at afvige herfra, blev det sammesteds anført, at Ministeriet ikke ansaae det fornødent særligt at udvide den danske Lovgivning om denne Materie til Færøerne, deels fordi det altid vil staae i Lagthingets Magt at lade det Distrikt, som forsørger en Fattig, der nærmere kunde betragtes som forsørgelsesberettiget i et andet Distrikt, tilflyde en forholdsvis større Hjælp af Amtsfattigkassen, og saaledes undgaae de forøgede Udgifter for Fattigvæsenet i det Hele, som i Reglen ere forbundne med Fattiges Forsendelse fra det ene Distrikt til det andet, og deels fordi de vedkommende Autoriteter, til hvem Afgjørelsen af mulig opstaaende Tvistigheder mellem Præstegældene ad administrativt Veie er henlagt, ville have Veiledning i hine Regler, ligesom dertil ogsaa vilde kunde tages Hensyn af Ministeriet i sidste Instants.

Vel havde Amtmanden over Færøerne, ved at indsende Lagthingets Betænkning over det samme forelagte Lovudkast om Fattigvæsenet, gjort opmærksom paa, at det formeentligen vilde være nødvendigt, at der i den eventuelle Lov gaves faste Regler for Erhvervelse af Forsørgelsesret i de forskellige Fattigdistrikter; men, da det af nysnævnte Betænkning fremgik, at Lagthinget var af den For-